

worden in dit kleine huis waarvan ik meende in vijf stille dagen het hart te hebben leeren kennen. O neen, dit zelfgenoegzame huisje: geel-geverfde ouderwetsche keuken, zonnige tuinkamer, groote slaapkamer van nicht Betsy, logeerkamertje, zolder en twee lichte zolderkamertjes gaf zijn hart niet zoo gauw prijs.... aan een vreemde....

Ik begreep: die bezoeker zou wel mevrouw Roessing zijn, de vriendin. Die koffer: zou ze hier blijven? Dan kon ik gaan. Vandaag nog? „Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan” dacht ik, een beetje boos — waarom eigenlijk? Zoo dol was het hier niet.... maar ik bezon mij; dat was geen stemming waar het erom ging een eenzaam stervend mensch even bij te staan.

Zoo wachtte ik dan geduldig tot Leida kwam dekken voor de koffie. „Mevrouw Roessing is gekomen,” zei ze dadelijk. „Ze is boven bij de juffrouw. Ze....” maar de deur ging open en ze kwam binnen; mijn hand ging beleefd de hare tegemoet, mijn oogen tastten naar de hare. Een nieuw mensch — een nieuw werelddeel; ontdekkingen, gevaren, schatten....

Maar haar oogen antwoordden niet. Ze waren bezig — ik begreep het — met die starende, blauwe, boven.... En 't realiseeren van haar werkelijke vriendschap voor nicht Betsy, van leed om haar sterven, gaf mij verbazing. deze vrouw: warm, stralend van vrouwelijke vitaliteit, bekoorlijk — en nicht Betsy? Wat kon nicht Betsy geweest zijn voor haar? En ik voelde beschaamd hoe ik mij makkelijk af had gemaakt van dat stervende mensch; gedacht had te weten, uit een nuchter-nette slaapkamer, een degelijke nachtjapon, een paar knokkige, oude handen, een heel leven, een menschenziel. En ik verwaande harde domkop, die nog beleedigd was geweest.... de noodige nederigheid verlostte mij ineens en ik zei: „ik ben blij dat u er bent, u die hier hoort....”

Ze keek licht verbaasd; en zei, een beetje verstrooid, nog geheel bezig met het zielige, hulpeloze staren boven dat ik, dóór haar heen ook ineens snijdend voelde — „ach ja.... ik kon niet eerder.... ik heb u geloof ik nooit ontmoet, vroeger, hier....?”

Ik noemde mijn naam. En we praatten wat leege zinnnetjes....

„Ach het is zoo zielig,” zei ze ineens, neerzittend in een van de roode stoelen. „Dat ze nu in haar sterven voor mij onbereikbaar moet zijn.... onbereikbaar, de arme.... ach wat zou ik graag bij haar zitten en een beetje praten.... ik was een van de weinigen die bij haar binnen kon komen... als u mij begrijpt... en nu kan ook ik de deur niet meer vinden... ik heb wel eens gedacht”, zei ze met ineens iets schuchter-kinderlijks, „als menschen sterven, dat het een soort van.... consequentie van hun leven is; ik bedoel.... je hebt menschen die sterven alsof ze verbranden met koorts en fantasiën en warmte en gloed.... en dan gloeien ze langzaam uit.... maar zij ligt daar koud en.... er kan niets meer door haar heen.... arme.... zoo was ze altijd....”